

τάτας, τοὺς ἐσκέει φίλους μοι, ἐλησμώνησα, ὡς οὐδ' ἐκεῖνοι ἐπελάθοντό μου. Καὶ ἐγὼ μὲν ἐν σιγῇ ἐπταετίαν ὄλην παρήλθον, τετράκις ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀμισθον ὑφηγεσίαν (πρὸς ἣν κατὰ τὸν νόμον ἀπαράγραπτον καὶ ἀναφαίρετον εἶχον δικαίωμα) ὡς τινα χάριν παρὰ τῶν κρατούντων ἐξαιτηθεὶς, οἱ δὲ τῶν κοινῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων προϋστάμενοι, διὰ τῆς σιωπῆς τῶν τὴν ἀφιλοκερδῆ προσφοράν μου τῇ πατρίδι ἀπερρίψαν, ἢ ἂν εὐμενῶς προσεδέχοντο, τάχιον τὸ πόνημά μου ἤθελε προέλθει εἰς φῶς.

Ἄλλ' ἢ μὲν ἐμὴ ἡλικία προβαίνει, ἀδῆλον δὲ ἂν αἰσιωτέρα ἐπιλάμψη ἡμέρα ἵνα ἐκδώσω τῶν ἐπὶ εἰκοσαετίαν μακρῶν μελετῶν μου τὸ προσριλὲς ἔργον· ὅθεν προαγγέλλω αὐτῆς τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ ἐν δυοὶ τόμοις ἴσοις ἐκείνοις τῆς προδεδημοσιευμένης περὶ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου Πραγματείας μου, ἧς τὸ παρὸν περὶ τοῦ δημοσίου ἐξωτερικοῦ δικαίου πόνημα εἶναι ἢ ἀναγκαῖα συμπλήρωσις, διότι πολλὰ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου ζητήματα, ὡς πρὸς οἰκειότερον τόπον, παρεπέμφθησαν ἵνα λυθῶσιν ἐκτενέστερον ἐν τῇ τοῦ ΔΙΚΑΙΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ πραγματείᾳ.

Ἡ δὲ τοῦ ὅλου συγγράμματος τιμὴ ὀρίζεται εἰς δραχμὰς δώδεκα.

Ἀθήνησι τῇ 22 Μαρτίου 1859.

N. I. ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ.

ΔΙΑΘΟΡΑ.

ΜΥΣ ἢ ΠΟΝΤΙΚΟΙ. Τὸ περιοδικὸν σύγγραμμα Quaterly Review ἐξέδωκε τὸν Ἰαννουάριον τοῦ 1857 ἔτους ἐκτεταμένον καὶ περιεργότατον ἄρθρον περὶ Μυῶν ὅπου ἀναγινώσκωμεν καὶ τὰ ἐξῆς· α Οἱ ἐν Παρισίοις ῥαχοσυλλέκται τρώγουσιν εὐχαρίστως ποντικούς· αἱ δὲ ἐκ ποντικῶν πῆτται οὔτε παρ' ἡμῖν εἶναι ἀγνώσται. Οἱ γόφτοι τρώγουσι ποντικούς τοὺς ὁποίους συλλαμβάνουσιν εἰς τοὺς μύλους ἢ τοὺς χορτοβολῶνας, ἡμεῖς δὲ γνωρίζομεν ὀνομαστότατον ἰατρὸν γεγόμενον συνήθως ἐξ αὐτῶν. Οἱ ποντικοὶ οὗτοι τρέφονται τρώγοντες σίτον. Ὁ λόγος δὲ ἂν ἀποστρεφόμεθα τὰ ζῶα ταῦτα εἶναι μόνη ἢ κατὰ παράδοσιν ἀηδία· διότι ἄλλως διὰ τί τρώγομεν ἀστακοὺς καὶ παγούρους ἐνῶ ἤξεύρομεν ὅτι πράττουσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὅ,τι οἱ ποντικοὶ εἰς τὴν ξηρὰν, ἀνασκάπτουσι δηλαδὴ τὴν γῆν; Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ναυτιλλόμενοι δὲν ἔχουσι τὸν στόμαχον τόσῳ εὐερέθιστον ὅσῳ ἡμεῖς· διότι γηραιὸς τις πλοίαρχος ὑπηρετῶν τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν ἐπληροφόρησεν ἡμᾶς ὅτι εἰς τὸ πλοῖόν του, ἐπανερχόμενον ποτὲ ἐκ τῶν Ἰνδιῶν, εἰσέβαλλον στίφη ποντικῶν οἵτινες κατερρίκάνιζον τὸ παξιμάδιον. Οἱ δὲ ναῦται, θέλοντες ν' ἀποζημιωθῶσι διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην, συνελάμβανον τοὺς κλέπτας καὶ κατεσκεύαζον πῆττας,

τὰς ὁποίας ἔλεγον νοστιμοτάτας. Πολιορκουμένης τῆς Μελίτης, ὅτε οἱ Γάλλοι ἐστερήθησαν πάσης τροφῆς, ἕκαστος ποντικὸς ἐτιμᾶτο ἀντὶ ἑξ περίπου δραχμῶν, ἐξ αὐτῶν δὲ προσιμῶντες οἱ στρατιῶται τοὺς τρώγοντας σίτον, ἠγόραζον ἕκαστον τοιοῦτον ἀντὶ τῆς διπλασίας τιμῆς.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ. Καὶ εἰς τὴν Κίναν ἢ αὐτοχειρία δὲν εἶναι σπανία· ἀλλ' οἱ τρόποι διαφέρουσιν ἐνίοτε, διότι ἢ πνίγονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπαγχονίζονται, ἢ καταπίνουσιν ὄπιον ἢ ἐλάσματα χρυσοῦ. Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι προτιμῶσι τὸν πρῶτον καὶ τὸν τελευταῖον. Ἐπὶ τοῦ πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς πολέμου τοῦ 1840 ἔτους, ὅτε καθ' ἕκαστην ἐνικῶντο οἱ Κινέζοι, οἱ ἀξιωματικοὶ τούτων ἐγένοντο αὐτόχειρες δι' ἐνός τῶν τρόπων τούτων. Τὰ ἀπατελέσματα τῶν ἐλασμάτων τοῦ χρυσοῦ ὡς καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν λέγονται διαφόρως· τὰ ἐλάσματα μεταβάλλονται εἰς σφαῖρας τὰς ὁποίας καταπίνει ὁ θέλων ν' αὐτοκτονῆ, μετ' αὐτὰς δὲ ῥοφᾷ ποτῆριον ὕδατος· τὸ ὕδωρ ἐκτυλίσσει τὰ ἐλάσματα ἐντὸς τοῦ στομάχου, καὶ διασχίζονται τὰ ἔντερα· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι αἱ σφαῖραι μένουσιν εἰς τὸν λάρυγγα, ἀναπτύσσονται καὶ ἀποπνίγουσι τὸν καταπίνοντα αὐτάς.

Ἰπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος αὐτοκτονίας περιεργότατος, πολλὰ δραστήριος, ὡς λέγουσιν· εὐρίσκεται εἰς τὴν Κίναν πτηνὸν ὀνομαζόμενον σιενόχ, ὁμοιάζον πρὸς γερανὸν λαφοφόρον· τὰ πτερὰ τοῦ λόφου εἶναι κατακόκκινα, τῆς δὲ ἐρυθρότητος ταύτης αἰτία λέγεται ἢ ἐξ ὄρειων τροφῆ, ἐπειδὴ τὰ πτηνὰ ταῦτα εἶναι ὄρειοφάγα. Ἐκ τοῦ λόφου τούτου γίνονται σφαῖραι, ἀνά μίαν δὲ τούτων κρεμῶσιν οἱ ἀνώτατοι τοῦ κράτους ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τῶν περιδεραιῶν αὐτῶν, ὥστε ἐάν ποτε πέσωσιν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ αὐτοκράτορος νὰ αὐτοκτονηθῶσιν· ἀρκεῖ δὲ πρὸς τοῦτο νὰ ἐγγίσει τὴν ἄκρην τῆς γλώσσης εἰς τὴν σφαῖραν.

ΙΑΠΟΝΙΑΕΣ. Αἱ γυναῖκες ἐν Ἰαπωνίᾳ μαυρίζουσι τοὺς ὀδόντας τῶν· αἱ δὲ ὑπανδρῶν ψιμμιθυοῦνται εἰς ἄκρον κατακοκκινίζουσαι τὰ χεῖλη τῶν. Αἱ νέαι ἀπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου ἢ δεκάτου ἑκτου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν εἶναι ἐλεύθεροι. Διαζύγια εἰς μόνους τοὺς τοῦ ὄχλου ἐπιτρέπονται, εἰς δὲ τοὺς εὐγενεῖς οὐχί, διότι οὗτοι ἀπολαύουσι τοῦ δικαιώματος νὰ ἔχωσι, πλὴν τῆς πρώτης συζύγου καὶ ἄλλας δευτέρας κλάσεως, τῶν ὁποίων τὰ τέκνα θεωρεῖ ἐκείνη ὡς ἴδια. Οἱ ἄνδρες δὲν πολυνοστιμεύονται τὰς προῖκας φεβούμενοι μήπως αἱ γυναῖκες στηριζόμεναι εἰς αὐτάς γίνωνται αὐθάδεις. Ἐχουσι δὲ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν συζύγων αὐτῶν, καὶ δικαίωμα νὰ τὰς τιμωρῶσι καὶ διὰ βρασάνων καὶ διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἔστω καὶ δι' ἐλαχίστην παρεκτροπὴν. Ἐάν ποτε ὁμιλήσῃ γυνὴ κατ' ἴδιαν μετ' ἀνδρός, ἢ πράξῃ ἄλλο τι δίδον ἀφορμὴν εἰς ὑποψίαν, ἢ ζωὴ τῆς κινδυνεύει. Ὁ νόμος δὲ αὐτὸς εἶναι αὐστηρότερος πρὸς τὰς γυναῖκας τῶν ἀνωτέρων τάξεων. Ἡγεμονίς τις παραβᾶσα αὐτὸν ἐτιμωρήθη αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ ἰδίου συζύγου ὁμοῦ μετὰ δύο ἀμφιπόλων τὰς ὁποίας εθεώρησε

συναιτίους ἔρριψεν αὐτάς ἐντός τριῶν κιβωτίων τὰ ἑποῖα ἦσαν πλήρη καρφίων ὀξυβελῶν, καὶ τὰς ἀφῆκε ν' ἀποθάνωσι θάνατον βραδὴν καὶ σκληρότατον.

Ἡ διαζευχθεῖσα γυνή-μόνον καταφύγιον ἔχει τὴν ἐπαιτείαν· πρέπει δὲ νὰ ἔχη πάντοτε τὴν κεφαλὴν γυμνήν, διὸ καὶ ἀναγνωρίζεται εὐκόλως.

Ο ΜΥΡΜΗΞ ΤΟΥ ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΥ. Ὁ διαβόητος Ταμερλάνος, πρὶν ἀναβῆ εἰς τὴν περιωπὴν ὅπου βλέπομεν αὐτὸν ἀναγινώσκοντας τὴν αἰματηρὰν ἱστορίαν τῶν κατακτητῶν, ἐδοκιμάσθη ὑπὸ πολλῶν θλίψεων καὶ δυσκολιῶν, αἵτινες πολλάκις ἐκλόνησαν τὴν σταθερότητά του. Καί ποτε βιασθεὶς νὰ φύγῃ μόνος πρὸ τῶν ἐχθρῶν του ἐκρύβη ἐντός πεπαλαιωμένου ἐρείπιου, καὶ ἐκεῖ ἀναλογιζόμενος τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς του καὶ ἀπληπισμένος, εἶδὲ μύρμηκα ἀγωνιζόμενον νὰ ἀναβιδάσῃ εἰς τὸν τοίχον κόκκον σίτου βαρύτερον ἑαυτοῦ. Καὶ ἐπλησίαζε μὲν ὁ μύρμηξ εἰς τὴν φωλεάν του, ἀλλὰ κλανούμενος κατεκυλίετο μετὰ τοῦ φορτίου, ὡς ὁ Σίσυφος· δὲν ἀπεθαφφύνοτο ὁμῶς ἀλλ' ἀναλαμβάνων τὸν κόκκον ἐπανελάμβανε καὶ τὴν ἀνοδὸν μετὰ τῆς αὐτῆς καρτερίας. Ἐξήκοντα καὶ ἐννέα φορές κατεκυλίετο ὁ ταλαιπώρος μύρμηξ, ἀλλὰ τέλος πάντων ἐπέτυχε τὴν ἐβδόμηκοστήν. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀνεπτέρως τὸ ὑπάρχει τοῦ Ταμερλάνου, καὶ ἕκτοτε, ὅσάκις αἱ ὑποθέσεις του δὲν εὐδοκίμουν ὅπως ἐπεθύμει, ἀνεπόλει τὸν μύρμηκα καὶ ἐδιπλασίαζε τὸν ζήλόν του.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἔστω ἑδηγὸς τῶν ἀποτυγχανόντων, ἀκουσίως πολλάκις, κατὰ τὴν μικρὰν καὶ πτωχὴν Ἑλλάδα.

ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΑ ΔΟΥΤΡΑ. Οὕτω πως ὀνομάζονται θερμά τινα λουτρά κείμενα ἐν τῇ Ἀφρικῇ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κωνσταντίνης· ἰδοὺ δὲ τί μυθολογεῖται περὶ αὐτῶν. Ἐβασίλευσε πάλαι ποτὲ ἐν ταῦθα ἑμίρης τις, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ χάριν ἐκστρατείας· ἐπανελθὼν μετὰ πολυετίην καὶ ἰδὼν ὅτι ἡ ἰδέα αὐτοῦ ἀδελφῆ ἡλικιωθεῖσα ἦτο ὠραιοτάτη, διανοήθη κακὰ περὶ αὐτῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀλλὰ τίς ἐδύνατο νὰ δώσῃ αὐτῷ τοιαύτην ἀδειαν; Εἰς μάτην παρεκάλεσε καὶ καδίδας, καὶ μουφτίδας, καὶ χριστιανούς ἰσραεῖς, καὶ ἑβραίους χαχαμίδας, οὐδεὶς συγκατέβη. Ἐπὶ τέλους ἐπέτυχε κατὴν ἀσυνείδητον ὅστις λαθῶν χρήματα συνήνεσεν εἰς τὸν παράνομον γάμον. Ἀλλ' ὅτε ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς, καὶ συνήχθησαν οἱ κεκλημένοι, καὶ ἀνήρθησαν οἱ κλίθενοι χάριν τοῦ γέμματος, ἰδοὺ μαυρίζει ὁ οὐρανός, καὶ ἀστράπτει, καὶ βροντᾷ, καὶ κεραυνοβολεῖ, καὶ μεταβάλλει τὸν μὲν γαμβρὸν καὶ τὴν νύμφην καὶ τὸν κατὴν καὶ τοὺς κεκλημένους καὶ αὐτοὺς τοὺς μαγεῖρους καὶ παραμαγεῖρους εἰς πέτρας, τοὺς δὲ κλιθά-νους εἰς λουτρά θερμά.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕἰΣ ΒΙΒΛΙΑ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα παραπονῶνται οἱ ἐκδίδοντες βιβλία ὅτι δὲν εὐρίσκουσιν ἱκανὸν ἀριθμὸν συνδρομητῶν, καὶ ὅτι συνήθως οὔτε οἱ ἐλάχιστοι κόποι τῶν συγγραφέων ἢ μεταφραστῶν ἀμείβονται πρὸς παρηγορίαν αὐτῶν κοινοποιοῦμεν τὰ ἐξῆς· ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν

τῶν δύο τελευταίων τόμων τῆς ἱστορίας τοῦ Μακώ-λαι ἀνέβη εἰς 40,000, ὥστε ἐξεδόθησαν ὀγδοῶ-κοντα χιλιάδες τόμων. Ἐπειδὴ δὲ ἐκάστου τόμου πάχος εἶναι ἰσοδύναμον πρὸς δύο ἀγγλικούς δακτύ-λους, οἱ 800,000 τόμοι, τεταγμένοι πλῆσιν πρὸς ἀλλήλους, καλύπτουσι δύο μιλίων καὶ ἡμίσεως ἑκτα-σιν, ἢ 3023 μέτρα γαλλικά. Ἐὰν δὲ σιωρευθῶσιν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὅ ἀποτελέσωσι πυραμίδα δεκά-κις ὑψηλότεραν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου, τοῦ ἀν-δριάντος τοῦ Πομπηίου καὶ τῆς μεγάλης πυραμίδος, τεθειμένων καὶ τούτων τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ὡς πρὸς τὸ βῆκος δέ, ἐπειδὴ ἕκαστος τόμος ζυγίζει δύο ἀγγλικὰς λίθρας, οἱ 40,000 ἔχ' ἰσοδυναμίωσι πρὸς 72 περίπου τόνους ἢ 72,453 γαλλικὰ χιλιόγραμμα, τουτέστι δεκαεὶ φορές περισσύτερον τοῦ μεγάλου κώδωνος τοῦ Ἁγίου Παύλου, καὶ ἔτι πλέον τοῦ ἐν Μόσχᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὅστις εἶναι ὁ ὀγκωδέστε-ρος τῆς οἰκουμένης, πλὴν τοῦ ἐν Κρεμλίῳ μὴ κρε-μασθέντος ποτέ.

ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. Τὸ 1806 ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ νομῷ τοῦ Σηκουά-να, ἐν ᾧ καὶ οἱ Παρίσιοι, κατοικούντων, ἀνέβαινεν εἰς 629,763, τὸ 1836 εἰς 1,406,894, τὸ 1854 εἰς 1,422,063 καὶ τὸ 1856 εἰς 1,727,449.

Τὸ δὲ Λονδίνον, τὸ 1700 ἔτος περιεῖχε 674,350 κατοίκους, τὸ 1750, μετὰ πενήτηντα ἄλλοι ἔτη 676,250, τὸ 1802, 900,900, τὸ 1844, 1,099,403, καὶ σήμερον δύο καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια.

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ. Ὡς πάντες οἱ ἡγεμόνες οὕτω καὶ Πέτρος ὁ Μέγας ἐφρόντιζε νὰ ἔχη πάντοτε περὶ ἑαυτὸν ἀνδρας πιστούς. Ἐπειδὴ δέ, ἐκστρατεύων πο-τὲ κατὰ τῆς Σουηδίας, συνέλαβεν ὑποψίαις κατὰ τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ του, ἠθέλησε νὰ τοὺς δοκιμάσῃ, καὶ ἰδοὺ πῶς· Μεταβιβαίνων εἰς συνέντευξιν τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας κατέλυσε μίαν νύκτα εἰς χωρίον· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἐχθρὸς περιείχετο κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, προσέταξε νὰ φυλάττωσιν οἱ στρα-τιῶται, ἐνῶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς οἰκίσκον μετὰ τῶν ἀ-κολούθων του καὶ ἤρχισαν νὰ δειπνώσι. Περὶ μέσην τὴν νύκτα ἤκουσαν κρότους πυροβόλων, καὶ αἰφνης εἶδαν εἰσελθόντας δέκα στρατιώτας Σουηδοὺς, οἵτι-νες, γυμνά ἔχοντες τὰ ξίφη, ἐπέπεσον κατὰ τῶν δειπνούντων. — Ποῦ εἶναι ὁ τσάρος; ἠρώτησεν ὁ ἀ-ξιοματικὸς αὐτῶν βροντοφώνως ἀποταθείς πρὸς τὸν πνευματικόν. Οὗτος δὲ ἀπεκρίθη ἀταράχως ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖ. — Λέγε, ἐπανέλαβεν ὁ ἐρωτήσας θεῖς τὴν πιστόταν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἱερέως, ἢ σὲ φανεύω. — Πράξε ὅ,τι θέλεις, ἀνταπήντησεν ἐκεῖνος· ὁ τσά-ρος δὲν εἶναι ἐδῶ. — Τότε ὁ ἀξιοματικὸς ἐστράφη πρὸς τὸν ἱατρὸν· ἀλλὰ πρὶν ἔτι τὸν ἐρωτήσῃ, αὐτὸς πεσὼν γονυκλινῆς εἶπεν ἔντρομος· — Ἰδοὺ ὁ τσάρος μετὰ τὰ μεγάλα μυστήρια. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Πέτρος προσέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ ἐξέλθωσιν, ἐπειδὴ ἦσαν Ῥῶσσοι μετημφισμένοι, καὶ ὁ ἱατρὸς ἔγεινεν ἄφαντος.